

ÂDEM'DEN GÜNÜMÜZE
DİN VE DEVLET

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

İstanbul
2013

ÂDEM'DEN GÜNÜMÜZE
DİN VE DEVLET

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

Editör: Şafak TUNÇ **Redakte/Tashih:** HIZIR ERCAN

Baskı Tarihi
H.1434 /M.2013

İletişim

Web: <http://huvallahu.com>
e-mail: ellhuve@hotmail.com

Basım Yeri:
Seçil Ofset Matbaacılık
ve Ambalaj Sanayi Ltd. Şti.
Tel: (90) 212 - 629 06 15 pbx

ISBN
978-605-87618-8-9

İÇİNDEKİLER

DİBÂCE.....	1-5
ALLAH'IN MUSAVVİR'İNDEKİ DİN ARZUSU.....	7-15
ZÂTIN SIFATA TENEZZÜLÜ.....	17-23
VE "EL İNSAN" EMANETİ YÜKLENDİ.....	18
SIFAT OLAN ÜMMETİN ZÂT OLAN RESULE TEVECCÜHÜ.....	25-31
ŞEYTAN'IN İĞVASI İLE RESÛL'E MUĞBER OLUNMASI.....	33-48
İMAM MUHAMMED MEHDİ'NİN KAYBOLUŞUNDAKİ HUSUSİYET.....	42
ALLAH DİNİ.....	49-55
DİNİN KURUMSAL ADI DEVLETTİR.....	57-82
DİN VE DEVLET.....	59
DİN VE TARİH.....	63
TARİHİ OLAYLAR ALLAH'IN PROGRAMIDIR.....	65
DİN VE DEVLET İŞLERİNİN BİRBİRİNDEN AYRILMASI MÜMKÜN MÜDÜR?.....	70
EBEDİ OLAN DİN Mİ DEVLETE, GEÇİCİ OLAN DEVLET Mİ DİNE TÂBİ OLMALIDIR?.....	72
İLÂHÎ KANUNLAR-BEŞERİ KANUNLAR.....	74
İRÂDE NEDİR?.....	75
DEVLET İDARESİNDE HALK İRADESİ.....	76
EGEMENLİĞİN KAYNAĞI ALLAH'TIR.....	78
DEVLET DİNDEN DOĞMUŞTUR. İLK DEVLET BAŞKANLARI RESÛL MAKAMINDADIRLAR.....	83-88
KİBRE DÜŞEN DEVLET BAŞKANLARININ RESÛL NOKTASINA İTİRAZI.....	89-92

İLK DEVLET, İLK İNSAN OLAN HZ. ÂDEM TARAFINDAN KURULMUŞ- TUR.....	93-103
BÜTÜN İNSANLAR HAKİKATTE "BİR İNSAN" MIDIR?.....	94
MÂNÂ VE SÛRET.....	95
YERYÜZÜNDE ÂDEM DEVİRLERİ.....	96
HZ. ÂDEM VE DEVLET.....	100
HZ. ÂDEM'DEN SONRA DİN VE DEVLET.....	105-122
HZ. ŞİT.....	105
HZ. İDRİS.....	106
HZ. NUH.....	106
HZ. HÛD.....	107
HZ. İBRAHİM ZAMANINDA DEVLET ANLAYIŞI.....	108
HZ. İBRAHİM'İN OĞULLARI HZ. İSMAIL VE HZ. İSHAK.....	111
HZ. YÛSUF.....	114
HZ. MUSA VE FİRAVUN.....	115
HZ. İLYAS VE SAMARRA KRALI AHAD.....	119
HZ. SÜLEYMAN VE SABA MELİKESİ BELKİS.....	120
HZ. YAHYA VE HERODES.....	121
ASHAB-I KEHF VE DEVLET BASKISI.....	122
DEVLET BAŞKANI.....	123-138
ALLAH, MÛLKÜNÜ DİLEDİĞİNE VERİR.....	128
SULTAN-UL ULEMA BAHAEDDİN VELED.....	129
ALLAH'IN VAZİFELENDİRDİĞİ İNSAN İLE İNSANLARIN SEÇTİĞİ ZAHİR KİŞİ.....	133
ALLAH'IN VAZİFELENDİRDİĞİ BİR GÖNÛL BUGÜN DEVLETİN BAŞINA GEÇER Mİ?.....	136
ULUL EMRE'YE UYMAK.....	139-142

GEÇMİŞ UYGARLIKLARDA DİN VE DEVLET.....	143-151
HZ. MUHAMMED ZAMANINDA DEVLET ANLAYIŞI.....	153-166
HZ.MUHAMMED'İN DEVLET BAŞKANLARINI İSLÂM'A DAVETİ.....	156
PEYGAMBERİMİZ'İN HABEŞİSTAN NECAŞİSİ'NE GÖNDERDİĞİ MEKTUP.....	157
MISIR'DA MUKAVKIS'A GÖNDERDİĞİ MEKTUP.....	159
BİZANS İMPARATORU HERAKLİUS'A GÖNDERİLEN MEKTUP.....	160
İRAN İMPARATORU KİSRA'YA GÖNDERİLEN MEKTUP.....	161
UMMAN MELİKLERİ CEYFER VE ABD'E GÖNDERİLEN MEKTUP.....	164
EL AHSA VALİSİ EL MÜNZİR'E GÖNDERİLEN MEKTUP.....	165
HZ.MUHAMMED'İ KABUL ETMEYENLERİN DİNİ TAM OLMAZ.....	166
HZ. MUHAMMED'DEN SONRA DEVLET İDARESİNDE MEZHEP TAASSUBU.....	169-176
MUHKEM MÜTEŞABİH.....	177-192
DİN-DEVLET ÇATIŞMASI.....	183
DİN-TOPLUM ÇATIŞMASI.....	184
DİN-ZAMAN ÇATIŞMASI.....	185
MEDENİYET NEDİR?.....	189
ZAMANIN İNSANI'NA UYMADAN KUR'AN VE SÜNNET YOLUNDAN YÜRÜMEK MÜMKÜN MÜDÜR?.....	193-200
EL İNSAN KİMDİR?.....	196
ZAMANIN İNSANI'NA NASIL MÜLAKİ OLUNUR?.....	199
İLÂHÎ YETKİ.....	201-204
DEVLET BAŞKANI KADIN OLABİLİR Mİ?.....	203
HATİME.....	205-209
YAYIMLANMIŞ ESERLER.....	210-212

Bu kitap, **ELL HACC HÜSEYİN VEDAD** Hazretlerinin muhtelif zamanlarda yapılan sohbetlerinden derlenen konulardan oluşturulmuştur.

“**ELL**”, velâyet yolunda namütenahi hususiyetleri işaret eden azim bir sırr-ı ilâhîdir ki, Hüve arzu buyurduğu gönüllere bu sırdan lütfeder.

Hazırlayan

Şafak Tunç

DÎBÂCE

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Allah'ın rahmet-i ilâhîyesi, Sevgili Efendimiz Hz. Muhammed'e, (s.a.v) O'nun Ehl-i Beyt'ine, evladına, ezvacına, ensarına, ashabına ve onun nurlu yolunda yürüyenlerin ve gelmiş geçmiş bütün ilâhî gönül sahiplerinin, peygamberlerin ve velilerin ve onlara tâbi olanların üzerine olsun. Âmin.

Bugüne kadar din-devlet ilişkisi manevi idrak ve anlayışa göre değil, dünyevî değerlendirmelere göre yapılmıştır. Bugün olduğu gibi geçmişte kurulan pek çok devlet "**DİN**"i ilâhî bir program olarak değil, ağırlıklı olarak insanların dünya yaşamı ile ilgili bir konu olarak değerlendirmişlerdir.

Tarihin ilk devirlerinden itibaren siyasi iktidarlar olan devlet yöneticileri, dini kendi kontrollerine almak istemişler, insanlara din konusunda yön vermeye çalışmışlardır. Siyasetçiler, insanların din anlayışlarının nasıl olması gerektiği hakkında hüküm vermeye kalkmışlardır.

Tarih boyunca dini kendi otoriteleri için rakip olarak gören devlet başkanları, Allah'ı ve dini inkâr etmişlerdir. Bunlar, kendi anlayışlarını hâkim kılmak için dini, hayatın dışına itmek istemişlerdir. Ancak hepsinin akıbeti

malumdur. Bugün de bu düşüncenin dünya üzerinde yaygınlık kazanmaya başladığı görülmektedir; pek çok devlet dini istememektedir.

Devlet ve din işlerinin birlikte yürüyüp yürüyemeyeceği tarih boyunca hep tartışılmıştır. Ancak bu konuda fikir beyan edenler "**din**" kelimesinden neyi anladıklarını tam mânâsı ile açıklamadıklarından söylenen sözler tam olarak yerine oturmamaktadır.

Din konusu, tarihsel yönden incelendiğinde dinin "**Allah**" ve "**Kul**" ilişkisi ile başladığı görülecektir. Çünkü dünya "**sayılı günler**" ile tespit olunmuştur. Bu durumda devletin, din ve maneviyatın dışında değerlendirilmesi mümkün olmasa gerekir. O halde, tarih yazan devletler ve devlet başkanları devlet idaresinde din faktörünü kendi amaçları doğrultusunda kullanmak gibi bir yanılgıya düşmemelidirler. Böyle olursa her iki konunun da hatalı bir şekilde tatbik edilmesi söz konusu olabilir.

"**Din**" kelimesinin sözlük anlamlarından birisi de "**İtaat etmek**" olduğundan devletin başında bulunan yöneticiler, bu itaatin kendileri için bir tehdit veya alternatif oluşturmasından daima endişe duymuşlardır. Bu endişe, dinin mânâsını tam olarak bilmekten uzak olan kimseler için geçerlidir.

Herkesin kendi düşüncesine göre tarif ederek an-

lattığı din ve maneviyat hakiki mânâda din ve maneviyat mıdır?

Doğru bir manevi anlayış içerisinde **DİN** ve **DEVLET** tarif edilirse o zaman her şey yerli yerine oturur. Vehimlere dayalı olmayan, hakikî manevi anlayış idrak edilirse, bu kitapta anlatılan konular daha iyi idrak edilebilir.

Dinin esası bilinmeden dünya yaşamının tarifi mümkün değildir. O yüzden her zaman için Hz. Muhammed'in (s.a.v) anlatmış olduğu din ve maneviyat dâhilinde dünyayı anlamaya çalışmak icap eder. Bu durumda maneviyatın idrakinin sonsuz olduğu görülecektir.

Dünyadaki yaşam, Allah'ın bir programıdır. Yaşam için dinin mecburiyetinin idrak edilmesi icap eder. Dünya, din olduğu için var olmuştur. Din olmasa dünya yaşamının bir mânâsı olmazdı.

Dünyevî yaşam, bir program dâhilinde tatbik olunan hususiyettir. Dünyevî yaşamı değerlendirmek bu âlem için belki mümkün olabilir, ama maneviyatı tam mânâsı ile değerlendirmek mümkün değildir. Çünkü maneviyat Allah'ı iltizam eden bir konudur.

İnsan bir maksada müstenit olarak yaratılmış ve dünyaya gönderilmiştir. Dinin hususiyeti, Allah'ın programı çerçevesinde insanın ilâhî âleme hazırlanmasıdır.

Aslolan geçici olan bu dünya yaşamı değil, ebedi olan ilâhî âlemdir.

Tarihi olaylar başıboş ve tesadüfi değil, Allah'ın nizam programıdır. Bütün olaylar birbirine bağlıdır. Tarihi olaylar Allah'ın arzuyu ilâhisidir. Allah'ın arzusunda olarak velâyet gönülleri geleceğe yönelik olarak bu programdan bazı hususları ifade etmişlerdir. Bu durum velâyet gönüllerinin bu programdan haberli olduklarını göstermektedir. Ehl-i zahirin ise bu konu ile ilgili söylediklerinin tatbik olmadığı görülmektedir.

Tarih, Allah'ın programı olduğuna göre devletin başına geçen dünyevî iktidar sahiplerinin tarihe yön vermeye kalkması tuhaf olmaktadır. Allah'ın programı neyse, herkes farkında olsun veya olmasın, kendi üzerine düşen vazifeyi ifa etmektedir.

Devlet, toplumun yaşayabilmesi için lüzumlu olan kanunları ve nizamı koyar. Ancak ruhsal konulara müdahale etmemelidir. Çünkü ruhsal konular tamamen Allah'ın o kişideki tecellisine göre değerlendirilir. Eğer devlet, kişilerin duyguları ve kararları üzerinde karar verme yoluna girerse, o devletin başındaki kişi tanrı olmaya hevesleniyor demektir.

Tarih boyunca sayısız örnekleri görüldüğü gibi, devletin dine müdahalesi hiçbir zaman olumlu bir netice

vermemiştir. Devlet kanunlarının Allah'ın arzuyu ilâhîsine uygun olarak yapılması, devlet ve toplum için hayramatuf olur.

Bu kitabın ana konusu, **DİN** ve **DEVLET** ilişkileridir, ancak konunun daha iyi anlaşılabilmesi için din derken neden bahsedildiğinin anlaşılması gerekmektedir. Evvela maneviyatın görüşlerinin ne olduğunu ortaya koymak icap eder. Bu yüzden değişik konulara maneviyat nasıl yaklaşmaktadır, bunun anlaşılması ve açıklığa kavuşması gerekir. Kitapta manevî-dünyevî konulara değinilmesinin sebebi budur. Bu, maneviyatın özelliklerinin idraki içindir. Bu idrak olursa din-devlet ilişkilerinde nasıl düşünülmesi gerektiği daha doğru anlaşılabilir.

Bu kitap, siyaset ile değil, din ile ilgilidir. Bu kitabın amacı siyasi mülahazalar yapmak değil, dini anlatmaktır. Çünkü din sadece bu dünya yaşamı ile sınırlı değildir; ilâhî âlemde de geçerli olan bir husustur. Devlet ise bu dünya yaşamındaki bir tatbikattır.

Bu kitap, tarih boyunca devlet adına dine karşı yapılan mesnetsiz ve haksız saldırıların yanlışlığını ortaya koymak, din ile devlet çatışmasının gerçek nedenlerini bir nebze olsun ortaya çıkarmak amacı ile hazırlanmıştır.

Huve't-tevfiku'r Refik
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

ALLAH'IN MUSAVVİR'İNDEKİ DİN ARZUSU

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Hadis-i kudside; "**Küntü kenzen mahfiyyen, fehbebtü en u'rafe fehalektül halka liu'rafa bihi/ Ben gizli bir hazine idim. İrfan olunmayı sevdim ve halk olunanları irfan olunayım diye halk eyledim.**" buyrulmuştur.

Allah'ın **Musavvir**'inde tasavvur buyurduğu varlıkların, zuhur bularak, ayan olmaları "**kenz-i mahfi - gizli hazîne**" sırrıdır. Böylece gizli hazine, irfan olunma arzusuna tâbi olmuş olur.

Allah'ın bilinmekliğini arzu buyurmasındaki irfaniyet hakikatini, kendisinden kendisine temaşa etmeyi arzu buyurması ile isimler suret alarak sıfat âleminde görünmüşlerdir. Bütün varlıklar Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesinden neşet eden görünmelerdir, yani suretlerdir. İlâhî kudret, varlıkları isimlerle yaratmıştır.

Bütün varlıklar, Allah'ımızın arzusundan ve tasavvurundan meydana gelmiştir. Yani sıfat denilen varlık âlemini Allah'ımızın bir arzusunun ifadesi olarak düşünmek icap eder.

"**Tasavvur**", bir tatbikatın ilk aşamasıdır. Yaratıl-

mış olan bütün varlıkların kendi akıl ve düşüncelerinde yapmış oldukları plan, program ve tasavvurlar, Allah'ın Musavvir isminin sıfat olan görünmelerindeki tecellileri olarak düşünölmelidir.

Allah'ın, Musavvir arzusunda isimler, kemalat bulsunlar diye vücûd alır ve varlık âleminde belirir. Hakikatte her şey Allah'ın arzuyu ilâhîsidir. Bu arzular Allah'ımızın lütfu ve Musavvir arzusu ile tatbikata girer.

Başlangıçta Allah'ın zâtından gayrı bir şey yoktu. Allah'ın Musavvir'inden arzu buyurdıkları kendisinden isimler alarak zuhur bulmuşlardır. Zaman, Allah'ın bir görünme ismi olduğuna ve Allah zaman ile mukayyet olmadığına göre, esasta **her zaman için Allah'ın zâtından gayrı bir varlık düşünölemez**. Allah'ın dûnunda düşünmek ikiliktir, ikilik hali ise tevhid-i ilâhîye aykırıdır.

Allah'ın, yaratma programının hususiyeti ve sıfat olarak yaratmış olduğu varlıkların zâta karşı olan mecburiyetleri ve hususiyetleri **DİN**'dir. Allah, varlıkları yaratmış ve kendisine karşı vazife ve vecibelerini din ile bildirmiştir.

Zâriyât sûresi 56. âyetinde:

"Ve "Ey Âdemüskün, dedik, sen ve zevcen cennette sakın olun ve ondan istediğiniz

verde bolluk içinde yiye ve bu şecereye yaklaşmayın zira zalimlerden olursunuz. Ama şeytan ikisini oradan ayırdı da içinde olduklarından dışarı çıkardı. Ve "İnin, dedik... bazınız diğerine düşman olarak ve sizin için bir vadeye kadar 'arz'da müstekar ve meta vardır. Fakat Âdem Rabb'inden bazı kelimeler telakkî etmişti de O'na tevbe etti. Muhakkak ki Hüve 'et Tevvab'dır, 'er Rahîm'dir." buyrulmaktadır

Âyet-i kerîmenin işaret ettiği "**Âdem**" sırrıdır. Bu durumda Allah'ımızın arzu ettiği, ve tam kendi tasavvurunun karşılığı olan zât, "**Âdemüskün**" ibaresiyle ifade edilen gönül noktasıdır ki, Allah, o sırta hitap buyurmaktadır.

Melek, cin, insan gibi bütün varlıkların hepsi kuldur, hepsi isimdir; ancak bu isimlerin hepsi birbirleri üzerine tafdil edilmiştir. Yaratılmış olan varlıklar ilânihaye devam etmeyecek ve bir neticeye bağlanacaktır. Kıyamet bu tatbikatı işaret etmektedir. İnsanların nasıl hareket ettiği, müspet ve menfi olarak neler yaptığı en sonunda hükme bağlanacaktır. **Allah'ın yarattığı kulun, asliyeti olan Allah hakkındaki imanı onun makamını ve akıbetini belirleyecektir.** O halde yaratılmış varlıkların en mütekâmili olan insanın Allah'a ve dine itirazı boşlukta kalmaktadır.

Din herşey midir? Evet! Din herşeydir. Din sonradan ortaya çıkmış bir konu değildir. Allah âlemleri insan için, insanı da kendi zâtı için yaratmıştır. Bu tatbikat dinin temelidir. Bütün insanların yaratılmasındaki arzunun organizasyonundaki isim "**Din**"dir. Allah'ın kabul tutmadığı bir inanç din olamaz.

Hz. Muhammed'e (s.a.v) gelinceye kadar bütün peygamberler bir ve tek olan Allah dinini anlatmıştır. Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar sadece **tek bir din** vardır ve Hz. Muhammed bu dinin yani "**Allah Dini**"nin adının "**İslâm**" olduğunu bildirmiştir. "**Allah indinde din İslâm'dır.**" (Al-i İmrân 19)

Hz. Muhammed'den evvel din anlayışı farklı açılardan zuhur etmiştir. Bütün peygamberler Allah'ın bir olan dinini anlatmış, ancak insanlar bunu ifsad etmişlerdir. Hz. Muhammed, "*Ben size yeni bir din getirdim*" değil, "**Bugün sizler için dininizi ikmâl eyledim ve üzerinize nîmetimi tamamladım ve sizler için (nâsın bütünü için) din olarak İslâm'a razı oldum**" (Mâide 3) buyurmuşlardır. Allah'ın bu ilâhi beyanı yalnızca Hz. Muhammed tarafından bildirilmiştir.

Bakara sûresi 140. âyetinde;

"De ki; yoksa sizler İbrahim'in ve İsmail'in ve İshak'ın ve Yakub'un ve torunlarının Yahudi veya Nasranî olduklarını mı

söylemektesiniz? Siz mi daha iyi bilirsiniz yoksa Allah mı?" buyrulmaktadır.

İlk günden beri bütün âlemlerde en mühim husus din olsa gerekir ki, din bütün varlıkların varoluşları ile ilgilidir. Din bir dünya anlayışı değildir. “*Din lüzumlu olduğu için doğmuştur*” diyenler bu dünyanın gerçek yaşamın bir etabı olduğunu unutmuş gözükmektedirler.

Din, evvela iman ile mukayyet bir konudur. Din, inançtır. Ancak doğru bir iman ve inanç olursa dinden bahsedilebilir.

Din, sanat, edebiyat, felsefe, fizik vs. gibi herhangi bir dünyevî unsur değil, bütün bunları kapsayan ve hepsinin üzerinde, onları tanzim eden hususiyettir.

Dinin ne olduğunu tarihte arayanlar, dinin menşesinin Allah olduğunu idrak etmekten uzaktır. Tarih öncesinde arayıp durdukları insanların kendi uydurduğu ritüellerden başka bir şey değildir.

İnsanların kendi vehimlerindeki dine değil, Allah'ın peygamberleri ve velileri ile bildirdiği ve onun arzusunda olan dine uymak icap eder.

Al-i İmrân sûresi 85. âyetinde,

"Ve kim din olarak İslâm'ın gayrini gaye

edinirse artık ondan asla kabul edilmez ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardandır."
buyrulmaktadır.

Her varlığın hakikati Allah'tır. Sıfat olarak görünen insan şu âlemde var ile yok mesabesinde olmasına rağmen kibir ve gurura kapılarak kendi nefesine zulmetmemelidir. Bu kötü huylar insanı mânen öldürür de, o kişi artık Hakkı ve hakîkati aramaz olur.

Hz. Abdülkadir Geylâni bir varidatlarında; **"Bir fakire rastlarsan, ilmine dayanarak onunla münakaşa etme, itirazda bulunma, gönlünü almaya bak."** buyurmuştur. Eğer ilim sahibi olmak kişideki tevazu yerine kibir ve gururu artırıyorsa irfan noktasında bir eksiklik olsa gerekir.

İnsan bu dünyanın şartlarına göre yaşadığı için bu dünyanın kalıbına uymak durumundadır. İnsanlar Allah'ın lütfettiği kudretten dolayı kibirlenmemelidir, çünkü Allah'ın o kudrete tenezzülü yoktur.

Yaratılmış varlıklar arasında sürüp giden çılgın mücadele isimler ve sıfatlar âlemindeki bir tatbikattır. Hakkın zâtîyyeti bütün bunlardan âli ve münezzehtir.

Bütün varlıklar Allah'ın zâtîyyet-i ilâhîyesinden kendi makam ve sıfatına göre görünür. Bu bir yaşam

programıdır. Allah insanlara kendi içlerinden kendi hâllerini bilen peygamberler ve veliler göndermiş ve nasıl hareket etmeleri gerektiğini bildirmiştir.

Kur'an-ı Kerîm'de Hz. İbrahim, Hz. Davud, Hz. Süleyman'dan övgü ile söz edilmektedir. Çünkü onlar sahip oldukları büyük lütufları hiçbir zaman kendilerinden görmemişlerdir.

Peygamberler, zât ile beraber oldukları idrakinde sıfata tenezzül etmemişlerdir. Bir an olsun sıfata meyiletmek yanılmaya sebep olabilir.

Kur'an-ı Kerîm'de Allah'ın nizamına uymayan kavimlerin akıbetleri ile ilgili olarak pek çok bilgiler verilmekte ve bunların bir ders-i ibret olarak gelecek nesillere bırakıldığından bahsedilmektedir. Böylelikle Kur'an geçmiş peygamberlerin zamanındaki yaşamın özetini vererek insanlık macerasının gelişimini de anlatmaktadır.

Peygamberlerin getirmiş olduğu mesaja dikkat etmek yerine, onların sadece tarihsel kimlikleri ile uğraşılması ve onlardan günümüze intikal ettiği düşünülen maddi kalıntıların peşine düşülmesi, insanların hakikatten uzaklaşmasına sebep olmaktadır.

Peygamberler, kendi kavimlerinde hep horlanmış ve küçük görülmüşlerdir. Bu, onların dünyevî düşünceler-

re göre değerlendirilmelerinden kaynaklanmaktadır. Ancak Allah, peygamberleri her zaman kendi arzusu doğrultusunda göndermekle, esas olanın maddiyat değil; manevîyat olduğunu işaret etmiştir.

Nereye bir uyarıcı gönderilmişse, oranın ileri gelenleri peygamberi kendi dünyevî ölçülerine uymadığından reddetmişlerdir.

Allah'ın insan varlığının terakkisi için yüz yirmi dört bin peygamber irsal eylemiş olduğu ifade edilmiştir. Bu peygamberlerin aralarındaki fasıla ve onların yaşamış olduğu zaman dilimi nazar-ı dikkate alınarak, Allah'ın programı içerisinde dünya yaşamı ve peygamberlerin tatbikatları değerlendirilirse daha isabetli bir düşünce olur.

Peygamberlerin yaşamı ile ilgili olan eserler incelendiğinde, Allah'ın peygamberlerdeki arzuyu ilâhisine ve tatbikata koyduğu manevî hususiyetlere dikkat edilmediği, çoğunlukla dünyevî yönlerinin araştırıldığı görülmektedir. Her peygamber Allah'ın insanları terakki ettirmek ve kendisine yaklaştırmak için irsal eylemiş olduğu ilâhî bir arzudur. Bu sebeple onların taşıdığı mesaja dikkat etmek icap eder.

Allah kulların terakki ederek kendisine yakın olmalarını istiyor; kulların istediği ise Allah'a tâbi olmadan kudret sahibi olmak!

Tarih boyunca kendisini tanrı olarak gören kişiler ortaya çıkmıştır. Onların bu düşünceleri Allah'ı hiç bilmediklerini ortaya koymaktadır. Allah'ı en iyi bilen Hz. Muhammed (s.a.v) ise; "**Ya Maruf Senin marifetinin hakikatini arif olamadık**" buyurmuştur.

Allah tarafından vazifelendirilen peygamberler her zaman içinde daha ileri manevî ilim getirdiğinden, peygamberle aynı makamda olmayan halk tarafından şüphe ve tereddütle karşılaşmışlardır. Maddî manevî her türlü ilerlemeler peygamberlerin Allah'tan aldıkları ilmi halka intikal ettirmeleri ile gerçekleşmiştir. Medeniyetin büyüyüp geliştiği yerlerin ve tarih biliminin başladığı coğrafyaların peygamberlerin zuhur ettiği yerler olması bunu göstermektedir.

ZATIN SIFATA TENEZZÜLÜ

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Allah'ın sıfat varlığını teşkilatlandırması, Musavvirdeki arzusunun ayan olmasıdır. Bu madde (varlık), sıfat olmaktadır. Allah'ın madde âleminde zuhur ettirdiği varlıklardan, zât olarak meşhud olduğu (göründüğü) nokta, zatın sıfata tenezzülüdür ki, bu tertip kendisinden kendisinedir.

Varlığın esası "**Ruh**" olmakla birlikte, maddesel olarak yaratılan varlıklar, isimler ile meydana getirilmiştir. Allah'ın yaratması ifadesi, kendinden kendine görünmesi olarak kabul edilmelidir; her varlığın asliyyet-i ilâhîyesi O'dur.

Allah'ın görünme arzusu **ZÂT**'tır. Göründüğü noktalar ise **SIFAT**'tır. Allah'ımız sıfat olanın zât olana tâbi olmasını istiyor; sıfatın zâta teveccüh etmesini, secde etmesini arzu buyuruyor.

Allah'ın bu arzusu yeryüzüne inince şekilleniyor. Çünkü arzunun şekil ve suret kazanması lazımdır. Bu arzunun ilâhî âlemdeki bir tezahürü de zâtı temsil eden Âdem'e sıfatı temsil eden melaikenin secde etmesidir. (Melaikeden murat; Malikül Mülk olan Allah'ın mülkü olan bütün varlıklardır)

Resûl noktası, Allah'taki hasletlerin asliyet-i ilâhîye olarak zuhur etmesidir. Bu nokta "**sıfat**" olarak görünse bile hakikati ve asliyyeti itibarı ise "**zât**"tır, yani asliyyet-i ilâhîyedir. Bu durum onun beşer varlığının fevkinde bir mazhariyet taşıdığını göstermektedir.

VE "EL İNSAN" EMANETİ YÜKLENDİ

Ahzab sûresi 72. âyetinde;

"Muhakkak ki biz emaneti semavata ve arza ve dağlara arz eyledik ama onu yüklenmekten imtina ettiler (çekindiler) ve onlar endişe ettiler. Ve 'el İnsan' onu yükledi..."

En'am sûresi 165. âyetinde;

"Ve sizleri arzın halifeleri kılan 'Hüve'dir. Ve kiminizi diğerleriniz üzerine derecelere yükseltir ki sizlere verdikleri hususunda sizleri sınasın." buyrulmaktadır.

Halife, Allah'ın yarattıkları üzerinde tasarruf sahibidir. O, Allah ile iş görür. İnsanlar ve bütün varlıklar onun zuhuru ile kendi makam ve meşrepleri nispetinde terakki ederler. Allah kimi tespit ettiyse ona itaat etmek icap eder.

Halife, Allah'ın halifesidir. Halife bir maksada müstenit olarak yaratılmış ve tayin edilmiş **ruhî gönül noktasıdır**. Halife insanların ruhsal halleri ile ilgilidir. Allah'ın insanlar üzerindeki arzuları ve istekleri ile ilgilidir. Yoksa halkın belediye ve imar işlerine bakan kimse değildir. Bu işlerle halkın seçtiği devlet başkanları uğraşır.

Allah'ımız; "**Muhakkak Ben Arz'da bir halife kılacağım**," (*Bakara 30*)" buyurarak, sıfat varlığını tatbikata koyacağını aşikâr kılmıştır. Allah'ın arzuları O'nun görüldüğü gönül noktasına tabi olmakla tahsil edilebilir. Âdem tatbikatı zaman ve mekânla tahdit edilemeyecek bir hususiyet taşımaktadır.

Allah; "**Muhakkak Ben Arz'da bir halife kılacağım**" buyurduğunda, O'na tâbi olacak olan gönülleri de kendisinden kendisine halk eylemiştir.

Hz. Âdem, Allah'ın emirlerini ve arzularını arzda tatbikata koyacak gönül noktası olarak yaratılmıştır. Bu, Hz. Âdem'in yeryüzündeki manevî ve maddi yöneticilik vasfını ortaya koymaktadır.

Allah, Âdem'e hilafet verdiği için insanlar da halife, yani Âdem'e uymak mecburiyetindedirler. Hz. Âdem, halife olmakla, bir mânâda devlet başkanlığı vazifesini deruhte etmektedir.

"Ey Âdem, dedi, onlara kendi isimleri ile nübüvvet et" O da bunlara onların isimlerini haber verince, "Ben sizlere 'muhakkak ki ben semavatın ve arzın gaybını bilirim ve sizin ibda ettiğiniz ve ketmetmiş olduğunuz şeyleri de bilirim,' dememiş miydim?" buyurdu." (Bakara 33)

Allah'ı en iyi idrak eden, Âdem ismi olduğu için, Melek ismi, Âdem ismine secde etmiştir. Melek isminin itiraz etmesi, Allah'ı hakkıyla idrak edemediğini göstermektedir. Bu, Allah'ın varlıkları değerlendirmesi hususudur; Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesindeki arzulardır.

Hız. Âdem'den itibaren halife, dünyevî idare noktasında da tatbikat yapıyordu. Ancak Allah anlayış ve idrakinin terakki etmesi ile beraber din ve devlet işleri birbirinden ayrılmıştır. Hız. Âdem'den sonra peygamberimize gelinceye kadar irsal olunan peygamberler ilâhî kudretten '**Rab**' olarak bahsetmişler ve onun emirlerini yerine getirerek devleti idare etmişlerdir.

Hız. Âdem Allah'ın kendisini tespit etmesi ile birlikte kendi sülbünden evlatlarına maddi-manevi ilim ve bilgi lütfetmiş ve onların yetişmesinde vesile olmuştur. Bu durum dünyadaki insan yaşamının daha başlangıçta Allah'ın arzuyu ilâhîsi icabı ileri bir idrak ve anlayışla başladığını göstermektedir.

Allah bir gönlü kendisini temsil eden halife olarak seçtiği zaman bu, toplumların dünyevî idaresi ile değil ruhi idaresi ile ilgilidir.

Deryayı Nuru Muhammed'de var olan namütenahi arzu programlarından biri olan "**Âdem**", sadece bir kişi olarak değerlendirilmemelidir. Bütün insan nesli '**Âdemoğlu**'dur. Bu durum Allah'ın Hz. Âdem'deki tecellisinin bütün insanlara yansiyacağını göstermektedir.

Hüve'nin zâtîyet-i ilâhîyesinden zuhur eden arzuların halifeden tecelli etmesi, insanların terakki ederek belirli bir noktaya gelmelerini sağlamaktadır. Bu arzunun tahakkuk etmesi hatmolması demektir. Onun için gerçek idrak, Hüve'nin arzusunun yerine geldiğini idrak etmektir. Ancak Hüve'nin arzularına hadd yoktur. O'nda muhakkak ki daha nice sonsuz arzular vardır; bunlar ancak açılırsa bilinebilir.

Peygamberimiz zamanında, idrak ve düşünce artık dünya sınırlarının dışına çıkmıştır. Fizik olarak dünyayı ve âlemleri düşündüğümüz zaman, Allah anlayışının sonsuzluk kavramını çağrıştıran bir hususiyet arz ettiği görülecektir. Artık âlemlere hitap eden bir halife anlayışı söz konusudur. Artık bütün diğer seyyarelerdeki varlıkların da bir halife tarafından uyarılması tatbikatı vardır. Bugün için Zamanın Sahibi olan gönül noktasının halife olarak âlemlere hitap etmesi, Allah'ımızın ilâhî halife ismi

ile bütün seyyarelerdeki Allah'ın tercih ettiği gönül ile konuşmasıdır. Bugün Allah'ı nasıl idrak ediyorsak diğer âlemlerdeki Allah (Hüve) anlayışı da öyledir, yani sonsuzluğun anlayışı...

Bu husus dünyada dünya lisanı ile anlatılırken, diğer seyyarelerde ise oradaki şartlara göre açılıp anlatılmaktadır. Allah her topluma bir uyarıcı gönderdiğine göre, oradaki varlıklara da oranın şartlarına göre kendi içlerinden bir uyarıcı gönderilmiştir.

Allah ilmi, oradaki varlıkların anlayışına ve yaşayışına göre anlatılıp ifade ediliyor. Ancak her noktada farklı kelimelerle ve ifadelerle anlatılsa da özde ve manada birdir. Allah kendisinin nasıl bilinmesini arzu buyuruyorsa onu bildiriyor. Oradaki varlıkların ikna olabilmesi için oranın şartlarına göre misaller getirilmesi gerekiyor.

Bütün bu azim noktalardan haberi olmayan kimse-lerin kendilerine halife demelerinin bir mânâ ifade etmediği böylece aşikâr olmaktadır. Allah'ın tayini ile gelenle halkın tayini ile gelen bir olur mu?

Halk bugün seçtiğini yarın indirir, ancak Allah verdiği geri almaz. Bu, **Ganiyül Gani** olan Allah'ın şanına yakışmaz, çünkü tenezzülü yoktur.

Devlet başkanı olan kişi “*halife ben olayım*” diye-

bilir, ama bu ancak Allah'ın lütfudur. Saltanatla gelen ve kendilerine halife diyen kimseler doğrudan doğruya devlet işleri ile ilgili olan emirlerdir.

Devletlerin inkişaf etmesi ve büyümesi ile beraber ayrı bir teşkilata ihtiyaç duyulmuştur. Bu teşkilatlar belediyeler, imar-iskân işleri, yerel yönetimler vs. ile ilgili olan işlerdir ki, mülki amirlerin işidir.

Eski zamanlarda aile geleneği olarak saltanatla gelen hükümdarlar sırf saltanatı devam ettirebilmek için pek çok konuyu yozlaştırmışlardır. Bu durum insanların tam olarak dine yönelmemelerinin bir neticesi olarak yüzyıllar boyunca devam etmiştir.

SIFAT OLAN ÜMMETİN ZÂT OLAN RESÛLE TEVECCÛHÜ

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Nisâ sûresi 64. âyetinde;

"Ve biz bir resûlü illâ Allah'ın izni ile itaat olunsun diye irsal eyeriz. Ve keşke onlar nefislerine zulmettiklerinde sana gelseler de, Allah'a istiğfar etseler ve resûl de onlar için istiğfar eyleseydi. Elbette Allah'ı Tevvab, Rahîm bulurlardı." buyrulmaktadır."

Allah'ın Musavvir'indeki arzusu ile bütün âlemler yaratılmıştır. Ancak Musavvir ismi her zaman için tatbikat yapmaktadır ve Allah'ımız, bu tatbikatı her zamanda, o '**Zamanın Sahibi**' ile fiiliyata koymaktadır.

"Resul", **"Rahmeten lil Âlemin"** isminin zuhur bulunduğu nokta olduğundan, o noktadan yapılacak istiğfar yerini bulur.

Allah'ın; '**Muhakkak Ben Arz'da bir halife kılacağım**,' arzusu esasında bütün varlıkların Âdem'e muzaf olarak yaratıldığını göstermektedir. Âdem'in Allah'a halef olması Allah'ı temsil eden nokta olduğunu göstermektedir. Bütün varlıkların da Allah'ın halifesine tabi

olması icap eder. Bu, Zamanın İnsanın hususiyetini işaret etmektedir ki, **Sahibürrahman** sırrıdır; teveccüh o veche yapılır.

Yunus sûresi 47. âyetinde;

"Her ümmet için bir Resûl vardır..." buyrulmaktadır.

Zahiri itibarı ile sıfat görünen, ancak asliyeti itibari ile zâtîyetin temsil noktası olan Âdem'in yeryüzüne inmesi ve kendisinden meydana gelen ve sıfatiyeti temsil eden nesillere imamlık etmesi, nesillerin imama tabi olması, sıfatın zata olan teveccühünü göstermektedir. Allah, zât olan o gönül noktasına nazil eylediği âyetler ile insanları zulûmattan nura çıkarır.

Sıfat olan varlıkların "**Resûl**" noktası olan zâta teveccühü **DİN**, zât olan Âdem'in kendisinden meydana gelen ve sıfat mesabesinde olan nesilleri idare etmesi **DEVLET** tatbikatıdır. Âdem'de din de var devlet de... Âdem hem dinde halife, hem devlette halifedir. Zahir ve batın halifelik Âdem'de mevcuttur. O halde Âdem'e uyanlar hem dine hem de devlete uymuş oluyor.

Din Allah'ın yarattığı kullarından istediği ve arzu ettiği noktaların heyet-i mecmuasıdır. Dinin asliyeti, Allah'ın kendisinden kendisine bilinmekliğini arzu buyurmasının bir neticesidir. Bu, sıfatın zâta te-

veccühüdür. **O halde sıfat olan ümmetin zât olan Resûl'e teveccühü dindir.** Âlemlerin yaratılması Allah'ın bu arzusundan kaynaklanmaktadır.

Bütün peygamberler Allah Dini olan İslâm'ı anlatmışlardır. Peygamberlere Allah tarafından bildirilen Allah Dini'ni kişilerin farklı dinler varmış gibi algılamaları makbul değildir. Din; yaratan Allah'ın, kulları üzerindeki arzularını ifade eder. Buna uyulması kulları selâmete çıkarır.

A'raf sûresi 158. âyetinde;

"De ki, ey nâs, muhakkak ki ben sizlerin hepinize, semavatın ve arzın mülkü Hû'ya ait olan Allah'ın Resûlüyüm. Hayat veren ve öldüren 'Hüve'den başka bir ilâh yoktur. Artık Allah'a ve kendisi de Allah'a ve Hû'nun kelimelerine iman eden Ümmî Nebî (Hû'nun) Resûlüne iman ediniz. Ve Hû'ya tâbi olun ki hidayete erebilesiniz" buyrulmaktadır.

O halde uyulması lazım gelen nokta, **RESÛL** noktasıdır ki, Allah ona olan tâbiyeti kendisine kabul etmektedir; o zaman ilâhî kudrete imanın tam ahengi zuhur eder.

Sıfat olan ümmetin zat olan Resûl'e teveccühü farzdır ve bu dini meydana getirir. Başlangıçta Resûl aynı zamanda devlet başkanı olduğu için din devlet çekişmesinden bahsetmek mümkün değildir. Ne zaman ki zahir kimseler devletin başına geçti o zaman din ile devlet arasında çekişme başladı.

Âl-i İmrân sûresi 20. âyetinde;

"Vechimi ve bana tâbi olanları Allah'a teslim ettim" buyrulmaktadır.

Sevgili Efendimiz; **"Bana tâbi olanlar"** buyurmuştur. Yani Peygamberin teveccühü Allah'a, müminlerin teveccühü ise Peygambere olacaktır. Manevi yetişmede de nizam-ı ilâhi böyledir.

Burada Allah başka, Resûl başka zannına düşmek gerekir. Resûl Allah'ın ismidir. Yani Allah'ın **"Rahmeten lil Âlemin"** tecellisinin tatbikat ismidir.

Allah, ism-i câmî olarak bütün yaratılmışların bağlı olduğu isimdir. Allah'ımızın icraat ismi ise zamanın zatî zuhuru olan gönül noktasıdır. Allah'ımız bu vecihten her zaman için izharı-ı zamir eyler. Yani Allah ismi vecihlerle ayan olmaktadır.

Nitekim Hz.Süreyya; **"Zât-ı Hakk sıfat-ı zatiye-yi Cenâb-ı Muhammediye ile her an için tenezzü-**

len meşhudyeti dilek buyurmuş olup..." buyurmakta ve bir diğer varidatında ise: "**Yiyen içen Allah'a bakınız**" buyurmaktadır.

Allah'ımız tarafından halk edilen her varlık Allah'ı kabul eder ve O'nu ister. Ancak şurası da bir hakikattir ki; Allah'ın görüldüğü sırr-ı Âdem noktasını kabul ve tasdik etmek bir makam ve nasip meselesidir.

Kur'an'da pek çok âyette, "**Allah'a ve Resûl'üne itaat edin**" buyrulmaktadır. Bazı kimseler Allah ve Peygamberi birbirinden ayırarak: "**Allah'a iman kâfidir**" demektedirler. Bu söz İblisten kalma bir mirastır. Çünkü İblis de Allah'ı kabul ettiği halde sırr-ı Âdem noktasına yani Allah'ın görüldüğü gönül noktasına tâbiyet göstermekten kaçınmıştır. Kur'an'da; "**Allah'a ve resule itaat edin**" (Âl-i İmran 32) buyrulduğuna göre Resûl'e itaat Allah'a itaattir.

Kur'an'da; "**Şeytan'ın saltanatının HU'ya müşrik olanlar üzerine**" (Nahl 100) olduğunun bildirilmesi bunu işaret etmektedir.

Nahl sûresi 86. âyetinde;

"Ve şirk koşmuş olanlar şürekâlarını gördüklerinde "Rabbimiz, derler, işte senin dununda dua ettiğimiz şürekâ bunlardır. Koştukları ortaklar da onlara: "Siz elbet-

te yalancılarsınız" diye laf atacaklar."
buyrulmaktadır.

Tarih boyunca pek çok kavim, Allah'ın dununda inanışlar benimseyerek, kendilerini Allah'a ulaştırması için çeşitli vesile noktalarına kudsiyet atfetmişler, kendilerine gelen Resûlleri inkâr etmişlerdir. **O halde şirk Allah'ın görüldüğü "el-vesile" sırrı sahibi olan gönül noktasına yapılmıştır.**

Nisâ sûresi 48. âyetinde;

"Muhakkak ki Allah Hû'ya şirk koşulmasına mağfiret eylemez ve bunun dúnunda dilediğine mağfiret eyler. Ve Allah'a şirk koşan andolsun azîm bir günah iftira etmiştir." buyrulmuştur.

Allah'ımız kendi hususi görünme noktası olan Sırr-ı Âdem'i kendisinden ayrı telâkki etmemiştir, Allah ayrı Peygamber ayrı değildir. İslam tevhid dinidir. Peygamberi Allah'tan ayrı değerlendirmek ikiliktir, ikilik ise şirktir.

Âl-i İmrân sûresi 31. âyetinde;

"De ki, eğer Allah'ı seviyor iseniz, bana tâbi olun ki Allah da sizleri sevsin ve günahlarınıza mağfiret eylesin. Ve (andol-

sun) Allah Gafur'dur, Rahim'dir." buyrulmuştur.

Allah'ın sevgisine ancak Allah'ın açıldığı gönle tâbi olarak ulaşılabilir. Allah'ın irsal eylediği ilâhi gönle uymayıp O'nun dunundan medet umanlar şirktedir. Zira Hakk yakınlığı ancak Hazret-i Muhammed ve O'nun isrinden gelen noktalara tam teslimiyet ile sağlanabilir. Allah'ı sevmek için sırr-ı Âdem sahibi olan Resûl'e tâbi olmak gerekir. Bu tâbiyet Allah'ın sevgisini kazanmak için gereklidir. Resûlden görünenin Hakk olduğu böylelikle aşikâr olmaktadır.

Nisâ sûresi 150-151. âyetlerinde;

"Şüphesiz, Allah'ı ve peygamberlerini inkâr edenler, Allah'a inanıp peygamberlerine inanmayarak ayırım yapmak isteyenler, "(Peygamberlerin) kimine inanırız, kimini inkâr ederiz" diyenler ve böylece bu ikisinin (imanla küfrün) arasında bir yol tutmak isteyenler var ya; işte onlar gerçekten kâfirlerdir. Biz de kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır. buyrulmaktadır.

ŞEYTAN'IN İĞVASI İLE RESÛL'E MUĞBER OLUNMASI

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

A'raf sûresi 11-12 âyetlerinde;

"Ve andolsun sizleri halkeyledik sonra sizlere sûret verdik sonra meleklere "Adem'e secde edin," dedik de illâ iblis dışında secde ettiler. O ise asla secde edenlerden olmadı. "Sana emrettiğimde seni secde etmekten men eden neydi?" buyurdu. "Ben ondan daha hayırlıyım, dedi, beni ateşten halkeyledin ve onu ise çamurdan halkeyledin." buyrulmaktadır.

İblis'in büyüklük taslayarak kendisini üstün, Resûl noktasını aşağı görmesi, bütün peygamberler devrinde ve Allah'ın Resûl görünmelerine muğber olanlar tarafından tekrar tekrar söylenmiştir.

Nuh peygambere kavminin inkâr eden ileri gelenleri;

"Seni illâ bizim gibi bir beşer olarak görmekteyiz. Ve sana illâ aramızdaki en rezil ve düşünmeden rey verenlerin ittiba ettik-

lerini görüyoruz. Ve sizlerde üzerimize bir üstünlük görmediğimiz gibi bilâkis sizleri yalancılar sanıyoruz," dediler." (Hûd 27)

Şuayb peygambere ise;

"Ey Şuayb, dediler, söylediklerinin birçoğunu kavramıyoruz ve muhakkak ki seni içimizde zayıf olarak görmekteyiz. Ve eğer beş on kişinin olmasaydı elbette seni recmederdik. Ve sen üzerimize izzetli değilsin"

"Sonra bunların ardından firavun ile ileri gelenlerine de Mûsâ ve Hârûn'u mucizelerimizle gönderdik. Ama büyüklük tasladılar ve suçlu bir toplum oldular. (Yunus 75)

İsrailoğulları ise, peygamberlerinden birine, **"Bize bir hükümdar gönder de Allah yolunda savaşalım"** (Bakara 246) dediğinde **"Peygamberleri onlara, "Allah, size Tâlût'u hükümdar olarak gönderdi"** dedi. Onlar, **"O bizim üzerimize nasıl hükümdar olabilir? Biz hükümdarlığa ondan daha lâyığız. Ona zenginlik de verilmemiştir"** dediler. Peygamberleri şöyle dedi: **"Şüphesiz Allah, onu sizin üzerinize (hükümdar) seçti, onun bilgisini ve gücünü artırdı." Allah, mülkünü dilediğine verir... (Bakara 247)**

Maide sûresi 82. âyetinde;

"İman edenlere düşmanlık etmede insanların en şiddetlisinin kesinlikle Yahudiler ile Allah'a ortak koşanlar olduğunu görürsün." buyrulmaktadır.

Âyette, iman edenlere düşmanlık etmede Yahudilerin müşriklerden önce zikredilmesi enteresandır.

Kureyş müşrikleri Ebu Talib'e gelerek;

"-Ey Ebu Talib! Sen bizim aramızda yaş, onur ve mevki açısından herkesten ileride olan en saygın büyüğümüzsün! Biz daha önce kardeşinin oğlunu bizimle ve ilahlarımızla uğraşmaktan vazgeçirmeni sana söylemiştik. Fakat sen bunu başaramadın. Ve tanrılarımıza yemin olsun ki O'nun daha fazla tanrılarımıza dil uzatmasına, bizi akılsızlıkla suçlamasına sabretmeyeceğiz. Şimdi sen ya O'nu bunlardan vazgeçirtirsin ya da iki taraftan biri yok olup yeryüzünden silininceye kadar sizinle savaşıyoruz!" dediler.

Ebu Talip Peygamberimize; **"-Kardeşimin oğlu, "Kureyş'in önde gelenleri bana geldiler ve seni şikâyet ettiler. Lütfen onların atalarına, tanrılarına ve akıllarına dil uzatma! Hoşlanmayacakları şeyleri yapmaktan vazgeç! Hem bana hem kendine acı! Lütfen güç yetiremeyeceğim, altından kalka-**

mayacağıım yükü bana yükleme!” dedi.

Hz. Muhammed; (s.a.v) “-**Amca! Allah’a yemin olsun ki, güneşi sağ, ayı da sol elime koysalar bile ben bu davadan vazgeçmem. Allah beni bu yolda ya galip getirir ya da ölüp giderim.**” Ve ağlamaya başlar. Ebu Talib de çok sevdiği yeğenini ağlar durumda görünce odadan çıkmak üzere olan Hz. Muhammed’i geri çağırır:

“Gel kardeşimin oğlu! Ne istiyorsan onu söyle, ne istersen onu yap! Allah’a yemin olsun ki ben her ne pahasına olursa olsun sonuna kadar seninleyim!”

Mekkeli müşriklerin liderlerinden olup, her şeyi bilen kişi anlamında kendisine Ebu'l Hakem denilmesine karşılık Hz. Muhammed (s.a.v); "**Ben ümmiyim,**" buyurdu. Peygamberimiz için, "**Abdullah'ın yetimi**" dediler, hakir gördüler. Okuma yazma meselesi dünya ile ilgilidir. Efendimiz, "**Sen olmasaydın bu âlemleri yaratmazdım**" hitabına mazhar olan Allah'ın Habibi ve Resûlü idi. O'nu, Allah rızası için kabul eden makbul oldu.

Âdem'den sonraki nesillerde devleti temsil edenlerin içinde dünyevî olan kişiler de vardır. Bu kişilerde manevi bir hâl olmadığından Resûl noktasına muğber olarak şeytani bir duygu olan kibre düşebilirler. Bu tertip ilk ya-

ratılıştta İblis'in Âdem'e itirazı olarak başlamış ve halen devam etmektedir.

Bu kibir, Şeytan'ın; "**Artık beni iğva eylediğin (azdırdığın) için, dedi, ben de onlar için senin sırat-ı müstakîmine oturacağım. Sonra onlara önlerinden ve ardlarından ve sağlarından ve sollarından yaklaşıacağım ve onların ekserîsini şükredenlerden bulamayacaksın.**" (Araf 7/16-17) sözünün bir yansımasıdır.

Sahip oldukları dünyevi kuvvet ve kudret ile gururlanarak büyüklük taslayanlar, mekri bir duygu olan kibre düştüklerinde kendilerinden başka hiçbir şeyi görmezler. Çünkü kibir, kendisinden başkasını tanımaz. Rakip gördüklerini yok etmek ister.

Kibre düşen devlet başkanı, ilk önce Resûl noktasına düşman oluyor. O zaman hâl-i hayatta olan Resûl noktasına itiraz ediyor. İşte **DİN** ve **DEVLET** ayrılığı ve çekişmesi burada başlıyor. Çünkü Allah'ın Resûl olarak gönderdiği peygamber ve veli, zâtıyeti temsil eder, **onun dışındaki her şey sıfattır**. Sifat olarak görünen bütün varlıklar için zât noktası vacib vücuttur yani teveccüh edilmesi gerekli olan makamdır. Zamanın sahibi olan resûldür veya nebidir veya velidir. Bütün sıfatların zata ilticası lazımken devlet başkanı kibre düşerek ilâhî makama iltica etmeyebiliyor.

Dini, Allah'ın vazifelendirdiği gönül noktası temsil ederken, devleti de; Kral, Sultan, İmparator, Hakan, vs. temsil ediyor.

Hz. Muhammed (s.a.v) din ve devletin kendisinde birleştiği Resûl noktasıdır. Peygamberimizden sonraki Raşid halifeler Allah'tan ilham ve beyan olan gönüller olmaları sebebiyle manevi, kendilerine biat edilmesi itibari ile de dünyevî halifelerdir. Bu noktalarda din ve devlet çekişmesi yokken, Hz. İmam-ı Ali'nin hilafetinde ve sonrasında Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin zamanlarında devleti temsil iddiası ile ortaya çıkan Muaviye ve Yezid'in Hz. İmam-ı Ali, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'e itiraz etmeleri geçmiş peygamberler devrinde görülen din-devlet çekişmesinin devam ettiğini göstermektedir.

Dünyevî iktidar sahipleri Allah'ın risaletini temsil eden bir gönlün varlığından ve bu gönlün halka yaptığı tesirden dolayı kendi otoritelerinin sifıra indiğini düşünmüşlerdir. Her ne kadar o gönüller iktidar hırsında olmadıklarını beyan etseler de dünyevi iktidar sahipleri onlar hakkındaki bu düşüncelerinden kurtulamamışlardır.

Devlet başkanı olan halifeler dini kontrol altına almak gibi bir tutumun sonucunda bu yanlışlıkları yapmışlardır. İktidar hırsı her şeyi kendi otoriteleri altına almak düşüncesinin bir sonucu olarak dini de bu kategori içerisinde değerlendirmek yanlışını doğurmuştur. Ancak dünyaya tamah edenler, dünyadan göçerken o çok kıymet

verdikleri dünyalıklarını, yanlarında götürememişlerdir.

İmamlara olan teveccüh Allah'ın takdir-i ilâhîsidir. Tatbikat yine aynı; Âdem İblis'e karışmıyor, İblis ise Âdem'e karışıyor. Hem de her türlü gayr-i ahlâki yolu kullanarak teveccühü kendi üzerlerine çekmeye çalışıyorlar.

İblis'in, Âdem'e itirazı ile başlayan bu tertibin bütün peygamberler ve veliler zamanında devam eden ve kıyamete kadar sürecektir bir tertip olduğu görülmektedir.

Halkın gönüllerinin Sırr-ı Âdem noktasında olanlara dönük olması, zahiri devlet başkanlarını rahatsız etmiştir. Esasta Muaviye, Yezid vs. gibi zahiri devlet başkanlarının Ehl-i Beyt imamlarına itirazları onları gerçek imam olarak görmelerindedir.

Hz. Hüseyin'i ve birçok peygamber evladını salta-nat uğruna şehid eden ve asırlardır müslümanlara gözyaşı döktüren kimseleri hangi müslüman hoş karşılayabilir? Maalesef İslâm tarihini iyi bilmeyen bazı kişiler bu gibi kimselere "*Hazret*" demekte sakınca görmemektedirler. Tarafsız kaldıklarını söyleyenlerin kendilerini selâmete çıkmış görmeleri ne kadar doğrudur?

Gerek Emevîler gerekse Abbasîler Peygamberimizin pâk soyu ve velâyetin devamı olan imamları acımasızca katletmişlerdir. Dünyevî kişiler olan ve dini temsil yet-

kisi olmayan Abbasî halifelerinin başkanlığında yapılan tartışmalarda din ve felsefe birbirine karıştırılmış, din yozlaştırılmıştır. Abbasîlerde en az Emevîler kadar dinin asliyyetine zarar vermiştir.

Emevî Halifelerinden *Abdülaziz* hutbe okurken, Hz. İmam-ı Ali'ye sövme sırası gelince dili dolaşıp kelimeleri çiğnermiş, Ömer bin Abdülaziz bunun sebebini babasından sorunca; **“Evlâdım! Halk bizim Ali hakkında bildiğimizi bilseler, bizim başımızdan dağılıp Ali'nin çocuklarının yanına giderler”** demiştir. (A. Cevdet Kıyas-ı Enbiya s. 69) Bu da gösteriyor ki, Emevîler İslâm ile ilgili pek çok hususu ifsad ile tahrif etmiş ve değiştirmişlerdir. Bunu ise sadece devletin başına geçmek gibi geçici bir dünyalık için yapmışlardır.

Bir takım kimseler Emevî ve Abbasî halifelerini meşru kılmak adına İslâm toplumunun Peygamberimiz ve Raşid Halifeler devrinde yönetim anlayışının zühd ve takvaya dayalı olduğunu ancak daha sonraki devirlerde insanların ve şartların değişmesi ile dünyevîleşmenin ağır bastığını İslâm devletinin de o zamanın şartlarına ve insanlarına ancak dünyevî olan halifeler ile cevap verebileceğini ileri sürmüşlerdir.

Rûm sûresi 9-10. âyetlerine;

"Gezmezler mi arz içinde ve bakmazlar mı

nasıl olmuştur kendilerinden öncekilerin akıbetleri? Onlar kuvvet bakımından kendilerinden daha şedid idiler. Ve tesir etmişlerdi el arza ve onlar onu bunların imar ettiklerinden daha çok imar etmişlerdi. Ve onlara resulleri beyyinelerle gelmişlerdi. Ama Allah onlara zulmeder olmamıştı ve lâkin onlar nefislerine zulmeder olmuşlardı. Sonra Allah âyetlerini tekzib ettikleri ve onlarla alay ettikleri için kötülük edenlerin akıbetleri daha da kötü oldu."

O halde aslolan Allah'a doğru bir iman noktasında olmaktır. Geçmiş kavimler neden helâk edildi? Doğru bir iman noktasında olmadıkları için helâk edildiler, yoksa teknolojik olarak geri kaldıkları için değil.

Hz. Hüseyin'i Kerbelâ'da şehid edenlerin, Cuma günü Hz. Hüseyin'in imametinde namaza durmaları, namazdan sonra ise azgınlıklarına devam etmeleri, dünyevî hırslarına mağlup olduklarını göstermektedir. Bu, saltanatın maneviyata yani İblis'in Âdem'e müdahalesidir.

Bütün peygamberlere Hz. İmam-ı Ali'ye, Hz. Hasan'a, Hz. Hüseyin'e Emevîlerin ve Abbasîlerin diğer imamlara yaptıkları itiraz hep İblis'in Âdem noktasına yaptığı itirazın benzeridir.

Muaviye, Hz. İmam-ı Ali'ye karşı fazilet noktasında yarışamayacağı için, kavmiyetçiliği kendisine dayanak yapmıştır. Ümeyyeoğullarından Hz. Osman'ın kanını dava ediyorum diyen Muaviye, Hz. Osman'ın evi asiler tarafından kuşatılmışken Hz. Ali'nin oğulları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'i Hz. Osman'ın kapısına göndererek onu korumaya çalıştığını, hatta Hz. Hasan'ın atılan bir okla kanlar içinde kaldığını bilmiyor muydu? Bunu bildiği ve hemen herkes Hz. Ali'ye Halife olarak biat etmişken Hz. İmam-ı Ali'ye isyan etmesi İslam hukukunda "**Bağy**" yani devlete isyan suçu işlediğini göstermektedir. İslâm hukukunda bunun cezasının idam olduğu bilindiği halde Muaviye'yi yasal halife olarak görmek, bu suça iştirak etmek değil midir?

Emevîler ile birlikte kendilerine halife diyenler, imamlara daima itiraz etmiş ve onları çekememişlerdir. Çünkü halkın teveccühü hakiki imamet noktası olan gönüllere olmuştur. Akın akın kendilerine gelen halkın sevgi ve teveccühünü kazanan imamlar kendilerine halife diyenlerin kıskançlığına maruz kalmışlar ve şehid edilmişlerdir.

İMAM MUHAMMED MEHDİ'NİN KAYBOLUŞUNDAKİ HUSUSİYET

Hz. Muhammed (s.a.v); "**Size paha biçilmez iki emanet bırakıyorum. Birisi Allah'ın kitabı Kur'an diğeri de benim Ehl-i Beyt'imdir. Bunlara sarılır-**

sanız asla sapmazsınız. Bu ikisinin hesabı kıyamet günü sizden sorulacaktır." (Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 323) buyurmuşlardır.

Peygamberimiz, Ehl-i Beyt'i ısrarla işaret etmiş ve ümmetine emanet etmiştir. Dikkat edilirse bu emanetlerden birisi Kur'an, diğeri de Ehl-i Beyt'tir.

Ümeyyeoğulları da Abbasîler de bu sözü çok iyi bildikleri için Ehl-i Beyt'i tamamen ortadan kaldırmadan kendilerinin halife olarak kabul edilmeyeceğini düşünmüşlerdir. Bu yüzden mesele sadece Muaviye'nin Hz. İmam-ı Ali'ye itirazı değildir. Hz. İmam-ı Ali'den sonra da Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve diğer imamlara karşı yapılan muameleler ortadadır. Kerbelâ'da resmen soykırım yapılarının sebebi de budur. Kur'an ile birlikte ümmete emanet edilen Ehl-i Beyt-i tamamen ortadan kaldırmak!

Hz. Muhammed (s.a.v) ile nübüvvet hatme ermiş, ancak imamet devam etmiştir. Eğer imamlık hususiyeti devamda olmasa Kur'an'da ki; "**Her insan topluluğunu imamları ile davet ettiğimiz gün...**" (İsrâ 71) âyeti hâşâ boşa çıkmış olurdu.

Sünni gelenek imamet makamını "**müçtehid**" ve "**mezhep imamları**"na çevirmiştir. Öldükten sonra bile mezarda meleklerin "**Men imamuk/imamın kim**" sualini "**Ma mezhebuk/ mezhebin nedir**" şekline tahvil etmişlerdir.

Şiiler ise, Muhammed Mehdi gelene kadar "Naib"ler ile yürümeye çalışmıştır, yani sıfatta kalmışlardır. Ancak aslolan zâttır. İmam Mehdi mânâdır, suret değildir. Her zamanın sahibi olan velide imamlık ve mehdi-lik hususiyeti vardır.

Nitekim bu hususta Hz. Mevlâna;

"Her devirde peygamber makamında bir veli vardır ve bu kıyamete dek sürüp gider. Diri ve faal imam o velidir. İster Ömer soyundan, ister Ali soyundan her şey onun hükmündedir. Hem gizlidir, hem göz önünde. O, nura benzer..." buyurmuşlardır.

Allah'ın rahmeti galib olduğundan Allah'ımız insanlara Hz. Abdülkadir-i Geylânî, Hz. Mevlâna Celaleddin-i Rûmî gibi din sultanlarını lütfetmiş ve onların himmeti ile İslâm bugünlere kadar gelmiştir. Bu gönüller dinde çok büyük dönüm noktalarıdır.

İmam Muhammed Mehdi'nin kayboluşundaki hususiyet şu olsa gerekir: O'nun gözden kaybolması, imamların katline takip edilemeyecek bir son vermiştir. Eğer bir yere gitmiş olsaydı, orayı allak bullak edeceklerdi, yerine birisini seçseydi, bu sefer de onu takip edeceklerdi. Gözden kaybolmakla insanları tekrar gelecek beklentisi içerisinde bırakmıştır. Bu beklenti içerisinde zamanlar, devirler geçti ve unutuldu. Manevi gönüller daire-i hususiyede tatbikatını yürüttü.

Ancak meydan ulema-i rüsûma kaldı. Onlar da bir yere kadar gelip tıklandılar. Onlar maddiyata tahvil etmek için maneviyat hakkında kelam eylediklerinden tıkanıp kaldılar. Kendi vücud kitaplarından va'z etmediklerinden söyleyecekleri bir şey, yenilik getirecek bir halleri yoktu. Kendisini lanse edemememin verdiği huzursuzluk yüzünden ulema-i rüsûm ilkçağ filozoflarının veyahut batılı müsteşriklerin sözleri ile yazılarını süslediler.

Bu psikolojiye bakıldığı zaman ortaya başka bir husus çıkıyor: din ile meşgul olan insanlar kendi fikirlerini kabul ettirmek için geçmiş ulemanın veya mezhep imamlarının sözlerini kendi sözlerine mehaz getirmişlerdir. Bir nevi sorumluluktan da kaçmışlardır. Bu husus bugüne kadar gelmiş ve bu tavır artık insanlarda yerleşerek kökleşmiş. Bugün de din konusunda söz söyleyen kişiler aynı tavrı sürdürmüşlerdir.

Ancak, Allah'ın velâyet ilmini hakikat-i ilâhîye da-iresinde Peygamber Efendimiz zamanındaki safiyeti ile lütfeden **Hatmül Velâyet** sırr-ı hususiyeti kelâm eylemeye başlayınca artık bu iş yürümez bir hâl almıştır. Onun lütfettiği ilim karşısında, herhangi bir söz söyleme kudretini kendinde bulamayanlar, itiraz edemez bir hale gelmişler, ancak ona tâbiyeti de kendilerine yedirememişlerdir.

Bu konu ile ilgili pek çok kişinin ortaya çıktığı görülmektedir. Ancak Rabbimizin onu mahfuzunda tuttuğu anlaşılmaktadır.

Sevgili Efendimiz: "**Benden sonra halifeler, halifelerden sonra emirler, emirlerden sonra melikler, meliklerden sonra baskıcı krallıklar, baskıcı krallıklardan sonra ise, Ehl-i Beyt'imden yeryüzünü adaletle doldurulacak bir kişi çıkacaktır**". buymuşlardır. (*ed-Deylemî, el-Firdevs bi - Me'sûri'l-Hitâb, V, 456.*)

Aslolan Allah'ın takdirinde olandır, selamet o noktadadır. İnsanların dünyevî değerlendirmeleri bir mânâ ifade etmez. Çünkü Allah'ın nizamını tatbik edeceği için yaşama ve insan tabiatına en uygun şekli o lütfedecektir. O zaman, Allah'ın arzusuna uygun bir devlet idaresi olur.

Zamanın Sahibi olan gönüller on ikinci imam olan İmam Muhammed Mehdi'den sonra maneviyatı hususiyede tutmuşlardır. Onun kim olduğu tam olarak bilinmedi. Hâlbuki o gönül noktası insanlar için büyük bir rahmettir. Eğer insanlar o gönül noktasını devlet başkanı ve Mürşid olarak görüp tâbiyet göstereceklerdi, bu o insanlar için rahmete müncer olacaktı. Ancak saltanatın, ilâhî imamları katletmeleri sebebiyle bundan mahrum kalınmıştır.

Hicr sûresi 11-13. âyetlerinde;

"Ve kendilerine bir resûl geldiğinde illâ Hû ile alay eder oldular. Hû'yu mücrimlerin kalblerine işte böyle sülûk ettiririz. Evvelkiler (e tâbi olunan) kanun (önlerinde) geçtiği hâlde Hû'ya iman etmezler." buyrulmaktadır.

İlk yaratılıştaki Âdem noktasına yapılan itiraz ve büyülenme, Allah'ın Sırr-ı Âdem görünmelerinin hepsine karşı yapılmıştır.

İnsanların mevcut yaşam şartlarına göre yürümelelerini temin etmek için seçilen ve devletin başına gelen kimseler Resûl noktasında olmadıklarından temsil ettikleri makamın kendileri ile kaim olduğu vehmine kapılmış ve kendilerinde tanrısal güç olduğunu düşünmüşlerdir. Bu hâl onları insanlara tahakküm etmeye sevk etmiştir. Hâlbuki devlet veya hükümet toplumsal yaşamı sürdürmek ve insanlara hizmet götürmek için lüzumludur. Gerek din gerekse devlet isimlerinin yeryüzünde tatbikat görmesi Resûl noktasının zuhuru ile olmuştur.

Kalem sûresi 50. âyetinde;

"Artık Hû'nun Rabbi Hû'yu mücteba eyledi (seçti) böylece Hû'yu salihlerden kıldı" buyrulmaktadır.

O halde, Allah'ın takdir-i ilâhîsini kabul ve tasdik etmek terakkiye vesiledir.

Zahiri devlet başkanlarının gurur ve kibiri Resûl noktasıdır. Resûl noktasında olan zât hiçbir şey yapmadığı halde, halkın gönüllerinin ona olan teveccühü kıskançlık doğurmuştur. Hâlbuki Âdem, "**Ben halife olacağım**" dememiştir. Âdem, Allah'ın; "**Muhakkak Ben**

Arz'da bir halife kılacağım," (*Bakara 30*)" arzusu ile halife olarak yaratılmıştır. Ayrıca Âdem kimseye, "**Bana secde edin**" de demedi. Âdem'e secdeyi Allah emretti. Bütün bunlar ortada iken, Âdem'e yapılan itirazları da yine Allah cevaplandırdı.

Âdem'in tövbesi de Rabbinden öğrendiği birtakım kelimeler ile oldu. (*Bakara 37*)

ALLAH DİNİ

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

**"Allah dininden başkasını mı arıyorlar?
Oysa ki, semavatta ve arzda ne varsa,
hepsi ister istemez HU'ya teslim olmuş,
hep döndürölüp HU'ya götürölüyorlar.**

(Âl-i İmrân 83)

Hak din, tarih boyunca “**bir**” olmuştur ki, o Allah dinidir. İnsanlar sadece inandıkları peygamberlerini esas alarak, Allah’ın arzuyu ilâhîsini ve Allah’ın bütün peygamberlerdeki nizam programını görmezden gelmişlerdir.

Batıda, özellikle Protestan ilâhiyatçı ve filozofların etkisiyle 18. ve 19. yüzyıllar boyunca dini, tamamen ferdi bir unsurmuş gibi anlama eğilimi görülmüştür. 19. yüzyılın sonlarından itibaren ise din, sosyal şartlardan hareket edilerek anlaşılmaya ve açıklanmaya çalışılmıştır. Bu görüş açısı dini, cemiyetin bir fonksiyonu olarak görmekteydi, ancak din cemiyet hayatı teşekkül etmeden, ilk dindar insan olan Hz. Âdem zamanından beri vardır.

Din sosyolojisi adı altında batıdan ithal edilen bilgiler ile dini anlamak mümkün değildir. İslâm'ın va'z ettiği din tasavvuru konusunda en ufak bir bilgisi olmayan

Protestan teolog ve sosyologların, akademik çevrelerinde şekillendirdikleri bilgilerin devşirilmesi ile ortaya konulan bilgi kirliliği insanları dini toplumun ortaya koyduğu yanılıısına düşürmekte ve devletlerin de dini kontrol edilmesi gereken bir sosyal olgu olarak görmelerine sebep olmaktadır. Öyle ki din, toplum yapısına yön veren bir üst sistem olarak tarih boyunca hep egemen güçlerin ve devletlerin tepkisini çekmiş ve çekmeye de devam etmektedir.

Allah'ın varlığına inanan bir kişi, "**Din**" kelimesinden Allah'ın peygamberleri vasıtasıyla bildirdiği nizamı düşünür. Allah'a iman etmeyenler ise dini kontrol altına alınması gereken bir unsur olarak görür ve din ile mücadele eder.

Yahudiler, Hz. Davud ve Hz. Süleyman peygamberleri ilâhî vahye muhatap olsalar da, peygamber olarak değil, "*tanrı ile irtibatı olan*" kral olarak kabul ederler. Hz. İsa'yı da Allah'ın gönderdiği bir peygamber olarak kabul etmezler. Yahudiler, Hz. İsa'yı dini bozuyor diye kabul etmemişlerdir. Söz ettikleri din esasta hahamların kurdukları düzendi.

Hıristiyanlığı temsil ettiğini ifade eden Papa bir konuşmasında; "**Yunan'a özgü tanrı anlayışı ile İncil'deki tanrı inancı arasında derin bir uyum ortaya çıktığını düşünüyorum, İncil'de vücut bulan**

inanç ve Yunan düşüncesi arasında içsel yakınlaşma vardır!" (XVI. Benedikt'in Regensburg Üniversitesi'nde 2006 yılında yaptığı konuşma) diyerek kilisenin Yunan mitolojisindeki uydurma tanrılar düşüncesini takip ettiğini ifade etmiştir. Bu sözler kilisenin Hz. İsa ile bir ilgisinin kalmadığının 21. asırda bir kere daha ilan edilmesidir.

Hz. İsa'nın getirdiği ve Hz. Musa şeriatının ihyası olan tevhid Nasraniliğini ifsad ederek onu bugünkü Pavlusçu Hıristiyanlığa dönüştüren kişi olan Pavlus, (Yahudi Saul) kendisini Resûl yapmak adına Hz. İsa'ya, tanrısal özellikler yakıştıran ilk kişidir.

Bu dönüştürülmüş ve değiştirilmiş Hıristiyanlığı Yunan dünyasına duyuran Hıristiyanlar arasında en ünlüsü yine Pavlus'tur. Atina'ya giderek kendisini dinleyenlere Yunanlı bir konuşmacı gibi; **"Ey Atinalılar"** diye hitap eden Yahudi Saul (Pavlus) dinleyicilerini eleştirmek veya onların inançlarından duyduğu rahatsızlığı dile getirmek yerine, çok dindar göründüklerini belirterek gönüllerini kazanmaya çalıştı. Pavlus onları kendi tarafına çekmek için Yunan kültüründe yaygın olan düşünce ve örnekleri tıpkı bir Yunanlı gibi yerinde kullanmış, atletik oyunlardan, kazananların aldığı ödüllerden, çocuğu okula götüren eğiticiden ve Yunan kültüründeki başka birçok konudan söz ederek Yunanlıları etkilemeye çalışmıştır. (1. Korintlular 9:24-27; Galatyalılar 3:24, 25).

Hıristiyan ismi de Yunanca, “**Mesihçiler**” anlamına gelen **Hristianos**’tan türemiştir.

Bugünkü Papa'nın Hıristiyanlığın köklerini Hz. İsa'ya değil de Yunan uygarlığına bağlaması bu yüzden Hıristiyanlığın tarihi ile örtüşmektedir.

Pavlus'tan sonra İznik Konsili'nde (M.S. 325) alınan kararlarla Hz. İsa, tam Tanrı'ya eş teslisin bir Tanrı'sı ilan edilmiştir. İkinci dönüşümün mimarı İmparator Konstantin bu konsilde Hıristiyan olmadığı halde bugünkü Hıristiyanlığın kurallarını ortaya koymuş ve bugüne ulaşan Hıristiyanlığı şekillendirmişti. Yani Hristiyan olmayan birisi Hristiyanlığın kurallarını ve Hristiyanlara nasıl inanmaları gerektiğini tarif etmiştir.

İznik Konsilinde Hz. İsa'nın Tanrı değil bir peygamber olduğunu söyleyen İskenderiye Papazı Arius ve taraftarları öldürülmüştür. Bu hareket Konstantin'in Konsil toplamaktaki gayesinin din değil siyaset olduğunu göstermektedir.

Yahudiler, Hz. İsa'yı redderek Allah dininden uzaklaşırken, Kilise de Hz. İsa ile hiç bir ilgisi olmayan Pavlus ve Konstantin'in uydurduğu Hıristiyanlık inancına bağlanmışlar, Hz. Muhammed'in (s.a.v) peygamberliğini kabul etmemişlerdir.

Nisâ sûresi 150-151. âyetlerinde;

"Muhakkak ki Allah'ı ve Resullerini inkâr edenler ve Allah'a inanıp peygamberlerine inanmayarak ayırım yapmak isteyenler ve "(Peygamberlerin) kimine inanırız, kimini inkâr ederiz" diyenler ve böylece bu ikisinin arasında bir yol tutmak isteyenler var ya; işte onlar gerçekten kâfirlerdir. Biz de kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır." buyrulmaktadır." buyrulmaktadır.

Peki, Hz. Âdem ile başlayan, Hz. İbrahim'den devam eden Allah'ın irsal eylemiş olduğu peygamberleri ile bildirdiği ilâhî dine, yani Allah dinine ne oldu?

"Hz. İbrahim'in yolundan geliyoruz" diyen Yahudiler ve Hristiyanlar bugün neden Hz. İbrahim'in yaptığı Kâbe'yi kutsal kabul etmiyorlar?

Bakara sûresi 135-137. âyetlerinde;

"(Yahudiler) "Yahudi olun" ve (Nasranîlerde) "Nasranî olun ki doğru yolu bulasınız" dediler. De ki: "Hayır, hakka yönelen İbrahim'in dinine uyarız. O, Allah'a ortak koşanlardan değildi. Allah'a ve bize inzal edilene ve İbrahim'e ve İsmail'e ve İshak'a ve Yakub'a ve torunlara inzal edilene ve

Musa'ya ve İsa'ya bahşedilene ve nebîlere 'Rab'lerinden bahşolunana iman ettik. Onların aralarından hiçbirini tefrik etmeyiz ve biz 'Hu'ya teslim olmuşlarız," deyin Artık eğer sizin iman ettiğiniz gibi iman etmişlerse mutlaka, doğru yolu bulmuş olurlar; yüz çevirirlerse onlar elbette derin bir ayrılığa düşmüş olurlar" buyrulmaktadır.

Yahudilerin ve Hıristiyanların bugün din diyerek peşinden gittikleri inancın, "**beşeri kurallar**'dan başka bir şey olmadığı görülmektedir. Geçmişteki "**siyasi**" güç odaklarının kendi kişisel çıkarları doğrultusunda tasarladıkları dayatmaları bugünün insanına din diye takdim etmek ne kadar doğrudur? Bu insanlar bu kurallara uyarak ruhlarını ebedî yaşama hazırlayabilecekler midir? Veya Allah'ın rızasını kazanabilecekler midir?

Allah tarafından kendilerine yetki verilmemiş olan Yahudi Saul'ün ve İmparator Konstantin'in insanları selâmete çıkarma yetkisi var mıdır? Bunların peşinden gidenlerin kurtuluşa ermeleri mümkün müdür?

Hıristiyanlar da, tıpkı Museviler gibi Allah'ı değil din adamlarını esas almışlardır. Uydukları din, kendi uydurmaları olup, Allah'ın makbulünde olan din değildir.

Elbette ki, geçmiş inançların yozlaşması da Allah'ın

programıdır, çünkü tertib-i ilâhîye göre geçmiş din anlayışlarının yozlaşması gerekiyordu. Hahamların kurduğu Musevilik ve ruhbanların kurduğu Hıristiyanlık kalacak ki, Allah'ın indinde geçerli olan, Allah Dini'nin son şeriatı zuhur etsin ve hakikat-i ilâhîye anlaşıl-sın; Allah'ın murad-ı ilâhîsi ortaya çıksın.

Allah'ın ilâhî dini, Hz. İbrahim'in oğlu Hz. İsmail'in soyundan gelen ve son peygamber olan Hz. Muhammed (s.a.v) ile ikmal olmuş ve Allah'ın bu dünya için arzu buyurduğu "**ilâhî din**" hitam bularak Allah'ın programı neticeye bağlanmıştır. Allah dini bugün de mer'iyettedir, kıyamete kadar da mer'iyette kalacaktır.

Mâide sûresi 15. âyetinde;

"Ey ehl-i kitap! Resulümüz size Kitap'tan gizlemekte olduğunuz birçok şeyi açıklamak üzere geldi; birçok (kusurunuzu) da affediyor. Gerçekten size Allah'tan bir nur, apaçık bir kitap (Kitab-ı Mübin) geldi." buyrulmaktadır.

Allah'ın sırr-ı Âdem ile insanlara lütfetmiş olduğu Allah dinini tahsil etmek isteyenler, gizlenmiş olanları açıp beyan eden Hz. Muhammed'e iman etmek zorundadırlar. Kitab-ı Mübin, Hz. Muhammed'dir; kusurları o affediyor .

Allah'ın din arzusunun ne olduğunu idrak etmek ve ehl-i kitap'a din birliği değil, Allah'ın bu rahmetini teklif etmek icap eder.